

Sygn. akt III KK 317/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 września 2022 r.,
w sprawie **T. G.**,
skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie
z dnia 5 stycznia 2022 r., sygn. akt II Ka 408/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Jaśle
z dnia 29 września 2021 r., sygn. akt II K 473/20,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu oskarżycielki posiłkowej – adw. M. M., Kancelaria Adwokacka w J., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa i 80/100) złotych, w tym 23 %VAT, tytułem sporządzenia odpowiedzi na kasację;**
- 3. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 29 września 2021 r., sygn. II K 473/20, T. G. został skazany za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. polegające na tym, że w okresie od 10

stycznia 2020 r. do 22 czerwca 2020 r. w G. znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną E. G., córką S. oraz synem W. G. w ten sposób, że w trakcie wszczynanych awantur domowych wyzywał ich słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, ośmieszał, krytykował, poniżał, ciągle niepokoił, uderzał ręką po udach E. G., wykręcał i szarpał ją za ręce, a w dniu 22 czerwca 2020 r. uderzył kijem syna W. G. w okolice żeber, na skutek czego pokrzywdzony doznał zasinienia skóry oraz otarcia naskórka w okolicy łędźwiowej oraz brzucha po stronie prawej, co spowodowało u niego roztrój jego zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na czas do dni 7 trwający w rozumieniu art. 157 § 2 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazany za przestępstwo podobne prawomocnym wyrokiem II K 218/19 na karę pozbawienia wolności, którą odbył w całości od 5.03.2019 r. do 30.12.2019 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec skazanego środki karne w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych E. G., S. G. i W. G. na odległość nie mniejszą niż 100 metrów oraz zakazu kontaktowania się z tymi pokrzywdzonymi w jakikolwiek sposób, na okres 8 lat. Orzeczenie zawierało również stosowne rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

Od tego wyroku apelacje wnieśli skazany i jego obrońca, po rozpoznaniu których wyrokiem Sądu Okręgowego w Krośnie w dnia 5 stycznia 2022 r., sygn. II Ka 408/21, zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Od orzeczenia drugoinstancyjnego obrońca skazanego złożył kasację, w której podniósł rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, polegające na obrazie przepisów:

1. art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niedokonanie przez sąd odwoławczy rzetelnej i pełnej kontroli instancyjnej w zakresie odnoszącym się do zarzutów apelacji poprzez:

a) nierzetelne (to jest niepełne, lakoniczne, powierzchowne) ustosunkowanie się do zarzutu zawartego w pkt III apelacji, tj. obrazy art. 207 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie przez sąd pierwszej instancji oraz art. 157 § 2 k.k. poprzez jego zastosowanie, pomimo wykazania w apelacji, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, aby postępowanie oskarżonego wypełniło znamiona

czynu z art. 207 § 1 k.k. w stosunku do pokrzywdzonych, a w szczególności do pokrzywdzonego W. G. i przy uznaniu przez sąd odwoławczy za prawidłowo udowodniony fakt uderzenia kijem pokrzywdzonego W. G. czyn ten winien być kwalifikowany jako przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.,

b) bezpodstawne uznanie wskazanego w apelacji zarzutu obrazy art. 51 k.p.k. jako podniesionego na niekorzyść oskarżonego bez uwzględnienia, iż obraza tego przepisu uniemożliwiła zapoznanie się ze stanowiskiem pokrzywdzonego W. G., które to stanowisko mogło polegać na odmowie złożenia zeznań w charakterze świadka czy też przedstawieniu odmiennego od oskarżyciela publicznego stanowiska w zakresie żądanej kary i środków karnych i ostatecznie stanowisko tego pokrzywdzonego należy uznać za nieznane, bowiem ustanowiony na przedostatniej rozprawie przed sądem pierwszej instancji dla pokrzywdzonego W. G. kurator w osobie adw. K. S. nie mógł skutecznie przedstawić stanowiska pokrzywdzonego i składać w jego imieniu wniosków, bowiem brak jest oświadczenia o działaniu tego pokrzywdzonego w charakterze oskarżyciela posiłkowego,

c) w konsekwencji uchybień wskazanych w lit a) i b) bezpodstawne uznanie, że orzeczona względem oskarżonego kara 2 lat pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 100 metrów nie są rażąco surowe.

Podnosząc tak ujęte zarzuty autor kasacji wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnych odpowiedziach na kasację prokurator oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej E. G. wnieśli o oddalenie tego środka zaskarżenia z powodu jego oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Trafnie wskazano w odpowiedziach na kasację, że jest ona bezzasadna w stopniu oczywistym. Podzielenie tej oceny skutkowało oddaleniem kasacji na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć należy, że podstawę kasacji mogą stanowić zarzuty, w których wskazuje się na naruszenia określone w art. 523 § 1 k.p.k. Prawomocny wyrok

sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.) może być zatem przedmiotem zaskarżenia tym nadzwyczajnym środkiem jedynie wówczas, gdy skarżący wskaże na wystąpienie najpoważniejszych naruszeń prawa (art. 439 k.p.k. lub inne zbliżone rangą rażące uchybienie, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia). Teoretycznie jednym z takich uchybień może być podniesione w kasacji naruszenie art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., a więc przepisów określających standardy kontroli instancyjnej. Jednakże, by zarzut obrazy powyższych przepisów mógł być skuteczny nie może opierać się na powtórzeniu argumentacji apelacyjnej ze wskazaniem, że została zbadana nieprawidłowo, lecz powinien wykazać w jakim zakresie i z jakich przyczyn kontrola instancyjna nie spełniła ustawowego wymogu. Powyższe uwagi skonfrontowane w rozpoznanej kasacji dowodziły, że tego rodzaju zarzut, w realiach niniejszej sprawy, cechuje się pozornością. Konstruując go formalnie poprawnie autor kasacji w istocie domaga się ponownej weryfikacji kwestii ocennych, ściśle związanych z etapem postępowania dowodowego, mającym *in casu* miejsce w całości przed sądem pierwszej instancji. Co więcej, to właśnie na wyroku tego sądu koncentrowała się uwaga skarżącego, o czym świadczy wniosek końcowy kasacji, w którym obrońca skazanego domaga się skasowania przez Sąd Najwyższy również i tego orzeczenia. Lektura kasacji nasuwała przede wszystkim wniosek, że nie można mówić o obrazie przepisów prawa materialnego, skoro w istocie skarżący nie tyle nie zgadza się z samą subsumpcją prawną zachowania T. G., co usiłuje kwestionować ustalenia faktyczne, podając w wątpliwość wystąpienie po stronie skazanego określonej aktywności składającej się na czyn przestępczy znęcania lub też stopień jej natężenia. Nie można natomiast dyskutować o stanie prawnym w sytuacji, w której skarżący nie akceptuje mających pierwotny w stosunku do niego charakter ustaleń faktycznych, które nadto - po uprawomocnieniu się orzeczenia - nie mogą być co do zasady przedmiotem postępowania kasacyjnego.

Odnosząc się do zarzutu braku pełnej, rzetelnej kontroli instancyjnej, stwierdzić należało jego oczywistą bezzasadność. Powyższy wniosek jest konsekwencją analizy pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, w których każdy z podniesionych apelacyjnie zarzutów spotkał się z należyłą atencją. Objasnione zostały więc ponownie wszystkie elementy decydujące o treści poczynionych

ustaleń faktycznych oraz kwalifikacji prawnej zrekonstruowanego zachowania skazanego. Ocenie podlegał również zarzut obrazy art. 51 k.p.k. w zw. z art. 98 § 2 i 3 k.r.o. Nie sprowadzała się ona jedynie do uwag związanych z kierunkiem działania obrońcy, lecz zawierała także merytoryczne rozważania odnoszące się do wpływu tego uchybienia, w kontekście jego dalszej konwalidacji, na treść wyroku. Nie mogą być skutecznym środkiem do zdezuowania tej oceny zawarte w kasacji spekulacje odnośnie do ewentualnej postawy, jaką mógłby przyjąć reprezentowany właściwie od początku postępowania pokrzywdzony, zwłaszcza że ustalenia w kwestii działania skazanego na jego szkodę mogły zostać bez żadnych przeszkód poczynione w oparciu o inne osobowe źródła dowodowe. Zatem o obrazie reguł rzetelnej kontroli kasacyjnej nie mogło być tu mowy, a tym samym o negatywnym jej wpływie na kształt orzeczonej kary. Kontestowanie zaś wystąpienia poszczególnych zachowań mających się składać na przypisany skazanemu występki na obecnym etapie postępowania, z uwagi na treść ograniczeń wynikających z art. 519 i 523 § 1 k.p.k., musiało skutkować oceną kasacji wskazaną na wstępie.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., orzekając, zgodnie z treścią art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., o kosztach postępowania zainicjowanego wniesionym środkiem zaskarżenia.

[as]